

at det vilde være unyttigt, ja urimeligt og meningsløst at forlange Sparommelighed af Folketinget under disse politiske Forhold. Men det er betænkeligt, naar den Anstuelse binder Indgang, at det ligefrem er en for-tjenstlig Ting at bevirke, at Midlerne strømme ud af Statskassen. Det ærede Medlem sagde, at det netop var en glædelig Ting, at vore Udgifter vare stegne saa stærkt; der var netop Grund til at prise denne udmærkede Forhandlingspolitik, som har hidført et jaadant Resultat. Hvis det ærede Medlem sad i sit Sogneraad og man kom og gjorde ham opmærksom paa, at i de sidste 7 Aar ere Udgifterne fordoblede, saa vilde det ærede Medlem sikkert ikke sige, at dette var en stor Bykke for Sognet (Berntsen: Det kommer an paa, hvad man havde faaet for det). Hvis det ærede Medlem gaaft i Almindelighed kun siger, at det er glædeligt, at Sognets Udgifter ere blevne fordoblede, saa ville hans Kolleger gaaft sikkert sige til hinanden, at det ærede Medlem aabenbart ikke har det rigtig godt. Nej, jeg ved godt, hvad det ærede Medlem tænker paa, selv om han ikke siger det. Han mener, at det er bedre, at disse Penge ere blevne givne ud til de Formaal, som de 9 Millioner ere gaaede til, end at de skulde blive liggende i Statskassen for at blive benyttede af Regeringen til noget andet, som vi have nægtet at bruge dem til. Det er rigtigt, og det er just paa Baggrund af denne Betragtning, at hele vor finansielle Stilling maa ses. Denne Betragtning er jeg slet ikke uenig i, jeg mener det samme. Naar saaledes det ærede Medlem fra Møen (Bojfen) antydede, at det Overstud af 1,300,000 Kr., som Forslaget udbiiser, passende kunde anvendes til Jernbaneanlæg, saa siger jeg, at jeg med Fornøjelse hellere lader disse Penge gaa til et eller andet formuigt Jernbaneanlæg fremfor at lade dem blive i Statskassen og lade dem blive brugte til noget, vi ingen Nødvendighed have over. Men just dette, at Folketinget ikke ved noget bedre end at anvende hele sin Indflydelse paa, at Pengene blive givne ud alene for at frelse dem fra at blive i Kassen, det er det, der er det faretruende for hele vor finansielle Stilling. Derfor fremhævede jeg forleden Dag, særlig over for en Udtalelse, som fremkom fra min ærede Sidemand, det ærede Medlem for Kjøben-

havns 4de Valgtreds (Scharling), og over for det Parti, hvis Ordfører han er, at der ligger en overordentlig stor Risiko for vore Finanser i at fortsætte med vor finansielle Styrelse paa samme Maade, som Tilfældet har været i de sidste 7 Aar.

Seg kommer her i denne Sammenhæng til en Udtalelse af det ærede Medlem fra Storeheddinge (S. Scavenius). Det ærede Medlem bemærkede til mig, at den Udvej næppe staar os aaben simpelt hen at vende tilbage til en regelmæssig Finansloov. Der maatte med det samme opnaas, hvad der kunde kaldes et almindeligt politisk Forlig. Det er meget muligt, at det ærede Medlem har Ret deri, jeg er tilbøjelig til at tro, at det er høist sandsynligt. Men hans Bemærkning rammer i Virkeligheden ved Siden af min Tanke. At det er gørkligt at vende simpelt hen tilbage til en regelmæssig Finansloov, det er givet; det beror blot paa, om Regeringen og Regeringspartiet ville gøre det. At de kunne gøre det, naar de ville, er klart. Men et Motiv til at ville det ligger netop i vor finansielle Stilling. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds sagde, at hvis vi ikke i Aar kom til en Overenskomst, og hvis vi skulde fortsætte endnu Aarhundredet ud i den samme politiske Tilstand som nu, saa vilde Højre med forholdsvis Sindsro se derpaa. Deri tror jeg, at det ærede Medlem tager fejl. Jeg er ikke blind for, at i visse Henseender kan selvfølgelig Højre med større Sindsro se paa en Fortsættelse af den nuværende politiske Tilstand. Det er aabenbart lettere at finde sig i en Tilstand, naar man har Magten, end naar man ikke har den. Men jeg tror dog, at det er en Feiltagelse, at Højre eller de Samfundslag, som nærmest høre til Højre, med større Sindsro end de andre Samfundslag kunne se paa, at vor finansielle Gøne bliver undergraved. Tværtimod, jeg tror, at just det modsatte vil være Tilfældet. Det ærede Medlem fra Storeheddinge formulerede — som jeg maa antage paa sit Partis Vegne — de Betingelser, som efter hans Opfattelse maatte være nødvendige for at komme tilbage til regelmæssige Finansloove. Angaaende disse Spørgsmaal finder jeg mig ikke kaldet til at udtale mig. Det er jo til en anden Side af Salen, at disse Forligstilbud ere rettede.